

Ontologie a jsoucí

Budeme-li chápat „ontologii“ (jakožto filosofickou disciplínu) tak, že „jsoucí jakožto jsoucí“ pojmem ve smyslu „jsoucí jakožto aktuálně jsoucí“, dostáváme se do velkých nesnází, jak vůbec považovat nějaký „celek v čase“ (tj. nějakou „pravou událost“) za jsoucí. Žádný takový „celek v čase“ totiž nemůže být redukován na jednu jedinou aktuální jsoucnost; protože však všechny ostatní jsoucnosti jsou buď již minulé, anebo ještě nenastalé, a protože je nechceme (a ze zřejmých důvodů ani nemůžeme) vylučovat či dokonce popírat (což v rozporu z běžnou zkušeností dělali eleaté), zbývá nám jen jediná možnost, totiž že od času (a tedy i od aktivního časování příslušného jsoucna) budeme odhlížet a průběh „událostného dění“ nahradíme postupnou sérií po sobě jdoucích „jsoucností“ jakoby téhož druhu (sérií jakýchsi „časobodů“). Takováto „ontologie“ je pak nutně založena na chybě, na omylu, a stejně nutně vede k dalším chybám a omylům širšího rozsahu.

(Písek, 120524-1.)